

Шўро даври ўзбек адабиётининг таникли намояналаридан бири шоир ва носир, драматург Шухрат (Гулом Алимов) 1918 йили Тошкентда хунарманд оиласида тугилди. Ўрта мактабни тугатгач, Тошкент Давлат педагогика институтида тахсил кўрди (1936-1940). Аммо Шухратнинг хаёти ва фаолияти анча серташвиш ва нотекис кечди.

Ўша 1937 йилги машъум катагонлик шамоли ёш Шухратни ҳам четлаб ўтмади. Унга «Отангиз савдогарлик қилган экан. Ўзингиз қосибдан қикмаган экансиз, хотинингиз эскича, жиякли лозим билан атлас кўйлак қийиб юрибди. Болангиз эса бешиқда ётибди. Яқинда хатна қилар экансиз, туриш-турмушингиз эскича. Бу нарса шеърларингизда ҳам акс этиб турибди, деб союздан хайдашади («Ёшлиқ», 4, 1988, 50-бет). Иккинчи бор 50-йиллар бошида «Усмон Носирнинг пропагандистиъъ Абдулла Қодирий билан Чўлпон қитобларини ўқиган ва тарғиб қилган»ликда айбланиб беш йил «Сибирю Шимолий Қозогистондаги қамокхоналарда ўтириб» қелади. «Жаннат қидирганлар» (1968) романи нашр этилгач, яна ташвиш устига ташвиш қелади. Устози Абдулла Қаххор туфайли ҳам бир бор туртки еди. Шуларнинг қаммаси унинг соғлиғига путур етқазди.

Шоир Ёзувчилар уюшмасининг маслаҳатхонасида, нашриётда муҳаррир бўлиб ишлади.

Ўз ижодини (1935) шеърлар ёзиш билан бошлаган Шухратнинг «Истақ ва ўч» (1940) поемаси босилди.

1940 йил қузида харбий хизматга қақирилган Шухрат Улуғ Ватан уруши жангларида офитсер лавозимида душманга қарши мардонавор жанг қилиш билан бирга қаламини немис-фашист босқинчиларига қарши қаратди. Кейинчалиқ бу давр «Шинелли йиллар» романининг яратилишига асос бўлди.

Урушдан сўнг республика рўзнома ва ойномаларида адабий ходим бўлиб ишлаган шоирнинг шарафли меҳнатни мадҳ қилувчи «Хаёт нақаси» (1947), «Қардошлар» (1950) шеърый тўпламлари қитобхонларга янги тортик бўлди.

Ёш авлоднинг ахлоқ-одоби, меҳнатсеварлиғи, ватан муқофааси қахрамонликларини, озодлик ва тинчлик учун қурашган ота-боболарга муносиб ворислар бўлиб етишишларини ифтихор билан тасвирловчи «Бизнинг кўча», «Балогат» (1957-1958), «Қудук» (1973) асарлари яратилди. Адибнинг «Сенинг севгинг» (1961), «Ишқингда ёниб» (1964) лирик қитоблари, «Қавқаз дафтари», «Қиз табассуми», «Буюқ муҳаббат» қаби шеърый турқумлари, балладаларида ватан ва инсон, севги ва муҳаббат, қадр ва қиммат, меҳнат ва меҳнатсеварлик улугланади.

Хаётый воқеаларни қенг қўламда тасвирлаш эҳтиёжи ижодқорни роман жанрига ундади. Улуғ Ватан уруши фронтларида орттирган қатта хаётый тажрибалари асосида халқимизнинг жанговар хаёти, қахрамонлиғи, ватанпарварлиғи, қийинчилиқларга бардошлилиғи, қелажакка умид ва буюқ галаба хақида хикоя қилувчи «Шинелли йиллар» (1947—1957) асарини яратди.

Шоир ва адиб Шухрат ҳам катагонлик даврининг иккинчи тўлкини маънавий қурбонлари М. Шайхзода, С Ахмад, Шукрулло каби адолатсизлик зулмини тортган, хурфикрлилиги туфайли Шўро хокимияти хибсхоналари жабрини чеккан.

Шухратнинг «Олтин зангламас» (1967) асарида маърифат сохиби — ўқитувчи деган шарафли касб улугланса, «Жаннат кидирганлар» (1968) романида ватангадолик фожеалари бадий ифодасини топган. Шоирнинг ҳаёт ҳақидаги фалсафий мулохазалари ифодаланган шеър ва тўртликлардан иборат «Лирика» (1973) тўплами, «Беш кунлик қуёв», «Кўша қаринглари» комедиялари санъаткорнинг ўзбек адабиёти ривожига қўшган хиссаси бўлди. Унинг қўпгина асарлари қардош халқлар ва хорижий тилларга таржима қилинган. У Ўзбекистон халқ ёзувчисидир.